

Спільне. Вміщаємося. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни складеним.

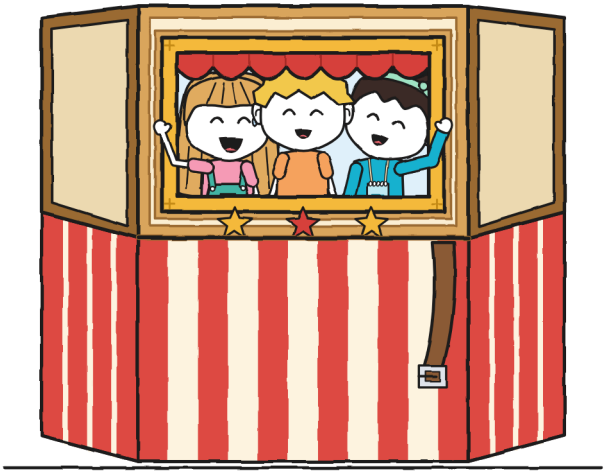

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: справжніх драконів не існує, а посилки не повертаються по повітрю. Для справжнього перенесення дивись останню сторінку. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6

Місце на трьох

LinguAula

(зошит Гуні)

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6
Місце на трьох

Шоста книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається», «Не відкривати до грому», «Поверніть, будь ласка», «Тут ні, Крихто!» і «Один торт на двох».

Текст та ілюстрації: LinguAula

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

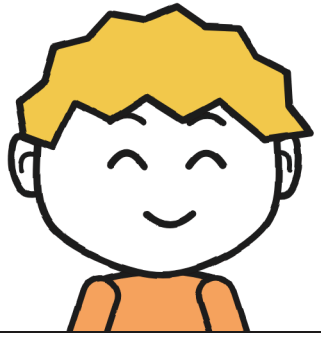
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

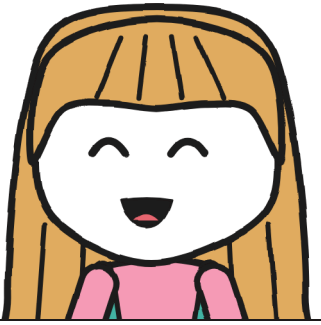
Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Утрьох. Ручку я вже вибрала. —Ю.

ХТО Є ХТО

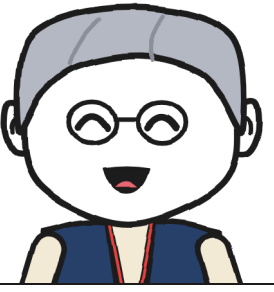
Гуні. Міряє в сантиметрах. Цього тижня рахує ще дещо інше.

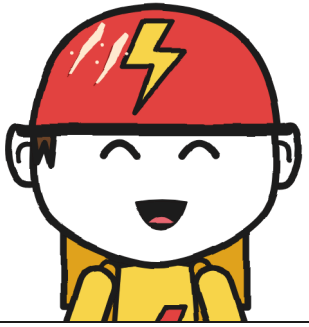
Юля. Знає дорогу. Пояснити її — то вже інша справа.

Ноа. Давня подруга Юлі. Міряє кроками: вони в неї завжди з собою.

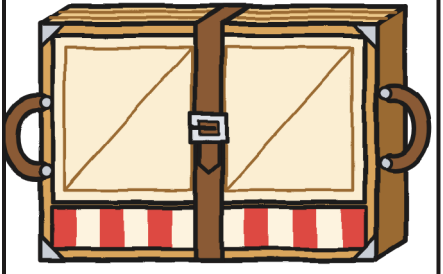
Ірена. Веде театральну майстерню. Не каже, куди йти: каже «стоп».

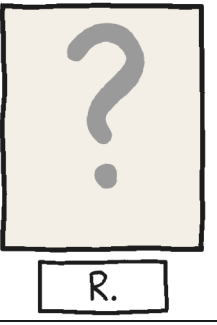
Тоньо. З БЛИСКАВКИ й із крамниці. Хронометрує і не коментує. Майже.

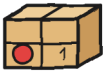
Мара. Позичає посилку. Коробку не віддає.

No 6. Театр, що вміщається в коробку. Якщо ніхто не тримає ремінь, розкривається, де захоче.

R. Відправник. Цього разу залишило рядок в інвентарі.

РОЗДІЛ 1

Навіщо потрібні троє?

Зошит № 5 закінчився двома стрілками на циферблаті, і я закрив його саме так, не просячи жодну зникнути. Закінчений зошит лишається таким, яким ти його залишив. У цьому його перевага: сперечатися з ним уже ніхто не може.

Шостий — помаранчевий. Мандариновий помаранчевий, із тих, що чистяться за один раз, якщо не поспішати, і теж із печаткою крамниці в куточку. Мара залишила його на прилавку, поруч із рожевим, і пішла в комірчину перекладати коробки, які вже були складені. Мара зошитів не віддає: вона кладе їх там, куди ти дивитимешся.

Для першої сторінки в мене є традиція. Другому я дав ОФІЦІЙНИЙ, третьому — ТАЄМНИЙ, четвертому — ОСТАТОЧНИЙ, п'ятому — СПОКІЙНО. Чотири слова із замком, і всі чотири Юля прочитала раніше за будь-кого, зокрема й за мене. Цього разу я шукав слово, яке вже враховувало б це.

Угорі я написав ЗОШИТ ДОСТАВОК 6 · Гуні, бо так прийнято. Під цим — одне слово:

СПІЛЬНЕ.

І залишив півсторінки вільними, про всяк випадок. Про який саме випадок, я не знав. Дізнався одразу: вільними вони не пробули й хвилини.

Юля стояла по той бік прилавка. Зошита вона не просила: потягла його до себе одним пальцем, відкрила зелений маркер і написала на півсторінки таким великим почерком, що він дійшов до поля, подумав і пішов далі по полю. Потім закрила маркер із виглядом «це не я» — таким виглядом у цій крамниці вже користуються всі.

Я поділилася першою сторінкою — своїм почерком.
—Ю.

Я виміряв, скільки вона зайняла: нижню половину, цілу. Моє слово з усім повітрям, яке я навколо нього залишив, займало верхню. Дві половини. Мені цей поділ здався цілком розумним.

Те, що завжди, для тих, хто потрапив до цього зошита, не читавши попередніх. Крамниця називається «Неможливі доставки» і належить Марі, яка відьма, носить фіолетовий капелюх і має печатку, що під час штампування сипле іскрами з запахом погашеної свічки. На лівій полиці вона тримає повернені — посилки, які ніхто не зміг доставити, і всі їх надіслало R. Якщо той, хто отримав посилку, не підпише етикетку чорнилом, що не стирається, на світанку посилка

повертається на свою полицю по повітрю. Їх було двадцять. Ми з Юлею доставили п'ять: яйце дракона, насінини на лапках, дзвіночок, набір для прибуття і підставку для пекарні Елії. На стіні зеленими літерами написано ЗАЛИШИЛОСЯ 15. Тоньо, той, що з БЛИСКАВКИ, має своє місце в коробці догори дном біля ослінчиків. Поки що.

У понеділок, наступного дня після записки Елії, я вийшов зі школи й пішов просто до крамниці. Юля чекала мене за прилавком із конвертом у руці. Не зеленим і не синім, які єдині я знаю, а бірюзовим, і він був закритий. Вона тримала його двома пальцями за куточок, ніби він пекучий.

— Його приніс листоноша. Написано: «Крамниці „Неможливі доставки"». Я вже давно його не відкриваю.

— Як давно?

— Двадцять вісім хвилин, — сказав Тоньо зі своєї коробки, дивлячись на годинник. — Рекорд району.

Каска на ньому була навіть у крамниці, з двома рисочками від пазура, а годинник — поверх рукава, щоб не гаяти часу на закачування.

Я знаю Юлю. Закритий конверт у її руках живе рівно стільки, скільки їй потрібно, щоб знайти клапан. Двадцять вісім хвилин були не терпінням. Це було щось інше, і я не зрозумів що.

Він був не мій. Чужі конверти важать утричі більше.
—Ю.

Мара відкрила його нігтем, не порвавши зайвого паперу. Лист був написаний чітким дорослим почерком, із тих, що не завалюються до кінця рядка:

«Я Ірена, відповідальна за театральну майстерню районного центру. Оновлюючи інвентар, я знайшла рядок: „Складаний театрик: очікує на отримання“. Він у вас? У суботу, 31-го, — районні змагання. Якщо театрик прибуде складеним до нашого двору, принесений командою з трьох, я підпишу його тут же. У команді Ноа є місце для трьох, а поки що там лише вона».

Нижче, іншим почерком, дрібним і прямим, бірюзовим:

«Юля: це я! Тепер я займаюся театром. Приведи когось, хто знається на посилках. —Ноа».

Юля прочитала підпис, і її рот піднявся з одного боку, лише з одного, як буває, коли згадаєш те, чого розповідати не збираєшся. Вона тихо сказала «Ноа» — так, як називають вулицю, якою ти проходив тисячу разів.

«Хтось, хто знається на посилках». Це був я. «Посилки» мені сподобалися. «Хтось» — менше.

О п’ятій прийшли обидві.

Ірена несла теку, темно-синій жилет, повний кишень, і свисток на шиї. Коротке сиве волосся, кругла оправа окулярів, і цими окулярами вона обійшла крамницю полицю за полицею, як той, хто робить інвентар, хоча його ніхто не просив. У Ноа на мотузці висів блокнот, а за вухом стирчав бірюзовий олівець. Волосся зібране у високий кок із кучерів, перев'язаний м'ятно-зеленою хусткою; светр — бірюзовий, як конверт. Усе в ній було поставлено на своє місце, щоб не доводилося шукати.

Юля вийшла з-за прилавка, не відчиняючи дверцят, а під ними, і вони обнялися. Обіймалися так довго, що я встиг це виміряти: одинадцять секунд. Я стояв збоку із зошитом. Зошит теж для цього годиться: щоб було що тримати в руках.

— Це Гуні, — сказала Юля. — Він знається на посилках.

— Привіт, Гуні, що знається на посилках, — сказала Ноа. І записала моє ім'я в блокнот.

Записала повністю, з прізвищем, яке щойно мені дала. Звідти, де я стояв, було видно, що я — другий рядок на аркуші. Перший: «Юля», з рискою під ним, як під тим, що вже зроблено.

Мара залізла на синій ослінчик і зняла зі своєї полиці № 6. Коробка, як усі, ні більша, ні менша. На етикетці було п'ять рядків, надрукованих на машинці: № 6. МАЙСТЕРНЯ НА ДВОРІ. ВХІД ЧЕРЕЗ ДВОЄ ДВЕРЕЙ. ДОСТАВЛЯТИ

СКЛАДЕНИМ. А внизу, як завжди, ВІДПРАВНИК: R. Навколо — дев'ять штампів ПОВЕРНЕНО.

— Дев'ять штампів, — сказала Юля.

— «Двоє дверей», — прочитала Ноа. — Які ще двоє дверей?

Ірена не знала. Мара теж. Я записав це зі знаком питання — так я записую те, чого не знаю, але хочу, щоб було видно: я помітив.

— Я носила її дев'ять разів, — сказала Мара. — У понеділок мені відчиняли швачки, у середу — хор, у п'ятницю — шахісти. «Майстерня? Це не тут». Ніхто не підписував за майстерню.

Я намалював це, поки вона говорила, у трьох віконцях: Мара з коробкою під пахвою перед тими самими дверима, а в

дверях по черзі голка з ниткою, нота і шаховий кінь, який нічого не казав, бо в шахах мовчать. Нижче — коробка, що влітає у вікно крамниці на світанку. Дев'ять разів.

— Театр репетирує на дворі, — сказала Ірена. — А на дворі дзвінка немає.

Вона розкрила теку й показала Марі аркуш із печаткою центру. Мара читала його, майже впираючись носом, — так вона читає те, що збирається сприйняти серйозно.

— Тепер це в реєстрі: «Театральна майстерня. Відповідальна: Ірена». За майстерню вже є кому підписати.

— Тепер, коли є кому підписати, чому б Марі не віднести його в коробці, як підставку для Елії? — спитала Юля.

— У коробці я носила його дев'ять разів, — сказала Мара. — Тепер умови ставить той, хто отримує.

— Складаний театрик — щоб носити по площах, — сказала Ірена. — Мені треба побачити, що мої діти справляться з ним на вулиці. Якщо ні, мені він не підходить. А я не підписую те, що мені не підходить.

— Це я вже чула в пекарні, — сказала Мара.

У мене було питання з того моменту, як я прочитав лист, і я поставив його, поки воно не вичерпалося.

— А навіщо потрібні троє?

Я питав по-справжньому. Згорток із двома ручками; двоє людей, по одній на ручку. Я порахував на пальцях, і вийшло двоє.

Ніхто не засміявся. Ірена подивилася на мене поверх окулярів, як дивляться на деталь, що підходить краще, ніж здавалося.

— Гарне питання. У вівторок на дворі відповісте мені самі.

Мара розкрила свою книгу й записала умови. Умови Мари завжди вміщаються в одну руку; я порахував на своїй, і великий палець залишився зайвим:

- № 6: позичено для репетицій.
- Виходить з Іреною або зі мною.
- Повертається складеним.
- Ночує тут.

Етикетка лишається в коробці, а коробка — у Мари.

Якщо він ночує на полиці, вранці йому нікуди повертатися. Він і далі на дев'яти штампах. Я спитала. —Ю.

У вівторок ми пішли на двір районного центру. З тротуару входять через залізну браму з багатьма шарами фарби, що зачиняється сама: відпускаєш — і вона повертається, повільно, аж до клацу, як собака, що сідає без команди.

Мара поставила коробку на землю й зняла кришку. Вийшовши, театрик виріс, як підставка Елії. Я вже не лякаюся: дістаю рулетку.

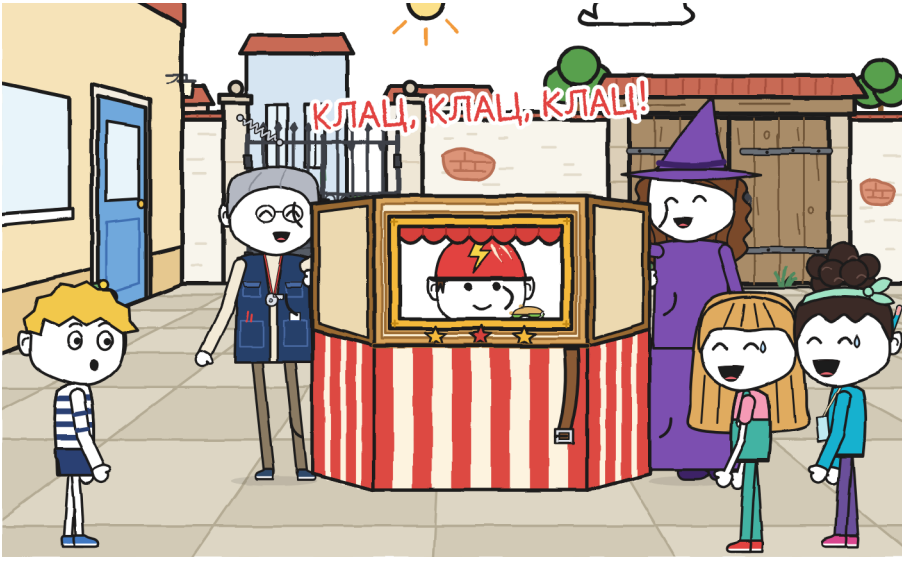
Закритий, він був плоским згортком із дерев'яних і тканинних панелей, із ручкою з кожного боку й ременем, що проходив крізь пряжку на три отвори. Метр на сімдесят сантиметрів, а ребром — одна п'ядь. Брама з відчиненою стулкою — дев'яносто сантиметрів. Ребром він проходив у браму. Це було легко.

Спершу Ірена захотіла перевірити, чи він цілий. Вона розстебнула ремінь і повернула згорток. Панелі розкрилися самі, під власною вагою, одна за одною: клац, клац, клац. Сцена з трьома стінами, коротка завіса і вікно в рамці на задній панелі.

Крізь вікно було видно Тоньо, що проходив повз тротуаром із бутербродом. Рот у нього був повний. Привітатися він не зміг. На мить застиг, обрамлений вікном, у касці, з однією щокою товстішою за другу, як портрет когось важливого, написаний в обідню пору.

— Цілий, — сказала Ірена. — Правило майстерні: руки — на ручках. На шарнірах — ніколи. А на поворотах хтось тримає ремінь.

Я записав слово в слово.

Ірена з Марою склали його й застебнули ремінь.

— Спробуємо ми, — сказала Юля. Ноа вже стояла біля другої ручки.

Вони не дивилися одна на одну, щоб вирішити. Навіть не казали: кожна пішла на свій бік, як ідуть до свого звичного стільця.

Вони порахували до трьох і підняли його. Могли. Обійшли двір, повільно, трохи розвівши лікті, і театрик ішов між ними, не гойдаючись, як добре несена таця. Дійшли до брами. Брама була зачинена.

Юля глянула на неї. Ноа глянула. У них було чотири руки, і всі чотири зайняті.

Я стояв за два метри, з двома вільними руками й зошитом.

Ірена, в глибині двору, з текою до грудей, нічого не сказала. Ні «допоможи їм», ні «ти».

Я притримав браму спиною. Вони пройшли. Ірена щось записала в теку.

Того вечора я винайшов прилад для цього зошита. Це п'ятий у моїй кар'єрі, після тремтоміра, червономіра, тутоміра й шумоміра, і перший, що міряє не одну людину, а кількох одразу. Я назвав його ТРІЙКОМІР, «хто що робить на кожному відрізку». Рядок на відрізок і три клітинки, кожна зі своїм малюнком:

- НЕСТИ: дві руки на двох ручках.
- СПРЯМОВУВАТИ: сказати, куди й коли.
- РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ: двері, бордюри, люди.

У першому рядку, «двір, перша спроба», я записав «Юля і Ноа», «Юля і Ноа» і порожню клітинку. У другому, «двір, друга спроба», те саме, а в третій клітинці — «Гуні».

Два імені повторюються, а клітинка порожня: далі не можна. Із заповненою клітинкою — можна. У мене була відповідь для Ірени, і вона була моя.

І записав ще одне, менше: «Браму притримає й камінь».

Я написав це олівцем, майже не натискаючи.

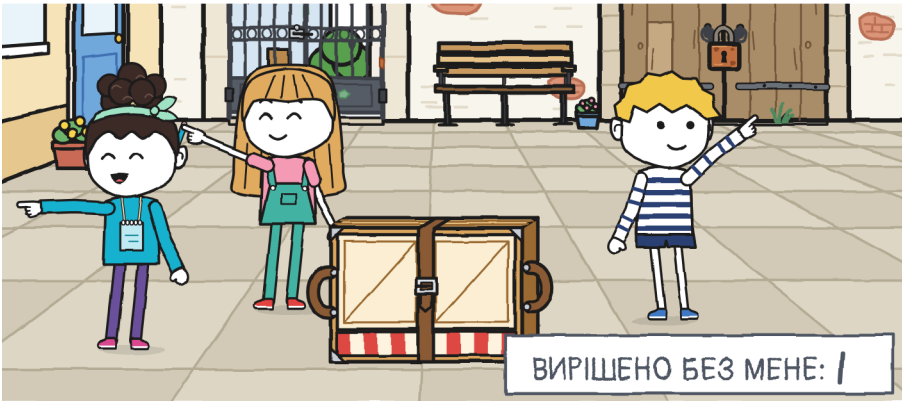
Лишалося зрозуміти етикетку.

— Двоє дверей — це дві стулки брами, — сказала Юля.

— Треба відчинити обидві, — сказала Ноа.

— Можна спершу виміряти мур ззовні, — сказав я.

Ми показали втрьох одночасно. Юля — на браму. Ноа — на залу майстерні. Я — на вулицю.

— Потім, — сказали обидві.

Вони сказали це одночасно й однаково, ніби репетирували. Мабуть, репетирували. Роками.

Я пішов сам. Вийшов крізь браму, яка зачинилася за мною зі своїм клацом, і обійшов мур, міряючи рулеткою, відрізок за відрізком, записуючи кожне число в зошит, притиснутий до коліна. Мур був довгий і виходив у провулок із запахом нерухомої води. І там, за рогом, я знайшов дещо.

Я повернувся швидко, з тим знайденим у голові й рулеткою, ще не змотаною, — метр жовтого волочився

тротуаром. Коли я увійшов, Юля й Ноа сміялися з чогось, що сталося до того, як я з'явився в районі. Сміялися плечима, без звуку, і Ноа торкалася Юлиної руки, щоб та припинила, а Юля не припиняла.

Я відкрив рот.

— Уже вирішено, Гуні, — сказала Юля. — Це дві стулки.

У нижньому куточку сторінки, дрібно й олівцем, я написав: ВИРІШЕНО БЕЗ МЕНЕ. А поруч — рисочку. Я написав це з усе ще відкритим ротом.

Я закрив рот. І зошит.

Цю рисочку я побачила через два дні. Моя. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Ця книжка існує в шести розмірах, для дітей від 3 до 16 років, і понад 20 мовами. XXS, XS, S, M і L розповідають історію сторінка за сторінкою, на тих самих малюнках і з дедалі більшою кількістю відтінків. XL — це роман: та сама історія, у якій є місце для всього, що Гуні думає, але не каже.

Рівні за ЗЄР орієнтовні: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Кожен у своєму розмірі. Той самий театрик. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com (із завданнями розміру L)